

Република Србија
ВРХОВНИ КАСАЦИОНИ СУД
Рев 314/2016
Рж 44/2016
06.04.2016. године
Београд

Врховни касациони суд, у већу састављеном од судија: Љубице Милутиновић, председника већа, Биљане Драгојевић и Марине Говедарица, чланова већа, у парници тужиоца Љ.Ј. из Б., чији је пуномоћник С.Ћ., адвокат из Б., против тужених Републике Србије – Министарство одбране, Војно грађевинска дирекција Београд из Београда, чији је заступник Дирекција за имовинскоправне послове, И.Б. из Б.М., чији је пуномоћник А.М., адвокат из Б., и И.Н. из Н.Б., чији је пуномоћник Б.Г., адвокат из Б., ради поништаја уговора, одлучујући о жалби тужиоца изјављеној против решења Апелационог суда у Београду РЗ 180/15 од 24.09.2015. године и ревизији тужиоца изјављеној против пресуде Апелационог суда у Београду Гж бр.2315/13 од 08.11.2013. године, на седници одржаној 06.04.2016. године, донео је

РЕШЕЊЕ

I ОДБАЦУЈЕ СЕ као недозвољена жалба тужиоца изјављена против решења Апелационог суда у Београду РЗ број 180/15 од 24.09.2015. године.

II ОДБАЦУЈЕ СЕ као недозвољена ревизија тужиоца изјављена против пресуде Апелационог суда у Београду Гж 2315/13 од 08.11.2013. године.

Образложење

Пресудом Првог основног суда у Београду П бр.51781/10 од 02.10.2012. године у ставу првом изреке, одбијен је тужбени захтев тужиоца којим је тражио да се утврди да је ништав уговор о откупу стана ближе описаног у изреци првостепене пресуде који је закључен између Државе СРЈ – Савезне владе – Савезног министарства за одбрану, Војнограђевинска дирекција Београд, чији је правни следбеник Република Србија – Министарство одбране, Војно грађевинска дирекција Београд, као носиоца права располагања на предметном стану у својству продавца и сада пок. К.Ј. у својству купца, оверен код Другог општинског суда у Београду Ов бр.І – 310/99 од 22.04.1999. године, што су тужени дужни признати и трпети као неоснован. Ставом другим изреке, одбијен је тужбени захтев тужиоца којим је тражио да суд утврди да је ништав уговор о доживотном издржавању закључен између сада пок. Ј.К., бив. из Н.Б. као примаоца издржавања и И.Б. из Б.М. као даваоца издржавања закључен пред Општинским судом у Новом Саду, Одељење у Бачком Петровцу Р број 35/04 од 19.08.2004. године што би тужени били дужни признати и трпети као неоснован.

Ставом трећим изреке, одбијен је тужбени захтев тужиоца којим је тражио да суд утврди да је ништав уговор о купопродаји закључен између И.Б. као продавца и И.Н. као купца оверен код Четвртог општинског суда у Београду Ов бр.715/05, дана 10.05.2005. године, што су тужени дужни признати и трпети као неоснован. Ставом четвртим изреке, обавезан је тужилац да трећетуженом И.Н. надокнади трошкове овог парничног поступка у укупном износу од 94.500,00 динара.

Пресудом Апелационог суда у Београду Гж бр.2315/13 од 08.11.2013. године одбијена је као неоснована жалба тужиоца и потврђена пресуда Првог основног суда у Београду.

Против правноснажне пресуде донете у другом степену тужилац је изјавио ревизију, због битних повреда одредаба парничног поступка и погрешене примене материјалног права. Предложио је да се ревизија сматра изузетно дозвољеном применом члана 404. Закона о парничном поступку („Сл. гласник РС“, број 72/11) који се у конкретном случају не може применити у смислу члана 506. став 1. истог закона, али који по садржини и правном дејству одговара одредби члана 395. Закона о парничном поступку („Сл. гласник РС“, број 125/04, 111/09).

Апелациони суд у Београду, решењем РЗ 180/15 од 24.09.2015. године није предложио Врховном касационом суду одлучивање о ревизији као изузетно дозвољеној.

Тужилац је против решења другостепеног суда изјавио жалбу због погрешне примене материјалног права.

Одлучујући о дозвољености изјављене жалбе, Врховни касациони суд је имао у виду да се у конкретном случају ради о поступку започетом пре ступања на снагу Закона о парничном поступку, односно пре 01.02.2012. године („Сл. гласник РС“, број 72/11), па се применом одредбе члана 506. став 1. овог закона поступак спроводи по одредбама Закона о парничном поступку - ЗПП („Сл. гласник РС“, број 125/04, 111/09), који не предвиђа жалбу као правни лек који се може изјавити против решења другостепеног суда, што жалбу тужиоца чини недозвољеном.

Наиме, жалба као правни лек може се изјавити против пресуде донете у првом степену (члан 355. ЗПП) и против решења првостепеног суда (члан 385. ЗПП).

Против одлука другостепеног суда – правноснажне пресуде донесене у другом степену и решења другостепеног суда странке могу изјавити ревизију (чл. 394. и 412. став 5. ЗПП).

Како је жалба изјављена против решења другостепеног суда, то је на основу члана 411. у вези члана 373. ЗПП одлучено као у ставу I изреке.

Испитујући дозвољеност ревизије у смислу члана 401. став 2. тачка 5. ЗПП, Врховни касациони суд је нашао да ревизија није дозвољена.

Тужба у овом предмету поднета је 13.04.2007. године, ради поништаја уговора о откупу стана и означена вредност предмета спора је 4.880.000,00 динара. Поднеском од 18.12.2009. године, тужба је преиначена и тражено је да се утврди да су ништави уговор о откупу стана и уговор о доживотном издржавању као и уговор о купопродаји стана. Другостепена пресуда донета је 08.11.2013. године.

Одредбом члана 38. Закона о изменама и допунама ЗПП („Сл. гласник РС“, број 111/09) измењена је одредба члана 394. ЗПП („Службени гласник РС“, бр.125/04). Према одредби става 2. овог члана ревизија није дозвољена у имовинскоправним споровима када се тужбени захтев односи на утврђивање права својине на непокретностима, потраживање у новцу, предају ствари или извршење неке друге чинидбе, ако вредност предмета спора побијаног дела не прелази динарску противвредност 100.000 евра по средњем курсу Народне банке Србије на дан подношења тужбе.

Правноснажна другостепена пресуда донета је после ступања на снагу Закона о изменама и допунама ЗПП (29.12.2009. године), па се дозвољеност изјављене ревизије цени према одредбама тог закона. Како вредност предмета спора побијаног дела не прелази динарску противвредност 100.000 евра по средњем курсу Народне банке Србије на дан подношења тужбе, Врховни касациони суд је нашао да ревизија није дозвољена.

Са изнетих разлога, на основу члана 404. ЗПП, Врховни касациони суд је донео одлуку као у ставу II изреке.

**Председник већа - судија
Љубица Милутиновић,с.р.**